

Dovozuje vědomí obžalovaného o zločinné krádeži jen z toho, že věděl, že osoby, o něž jde, povšechně kradou věci ve společnosti a většinou (tedy ne vždy) v uzamčených místnostech, přehlíží rozsudek dále, že krádež spáchaná ve společnosti nebo na uzamčených věcech je podle § 174 II a), po případě c) tr. z. zločinem jen tehdy, když cena odcizených věcí činí přes 500 Kč a že podílníku musí býti známa i tato hodnota věcí vedle okolnosti, že krádež byla spáchána ve společnosti nebo na věcech uzamčených. Rozsudek nezjišťuje vůbec, že obžalovaný věděl, že se revolveru, po případě dalších věcí, které snad převzal a které pocházely z útoku ze dne 24. února 1918, zmocnili pachatelé útokem, při němž byly odňaty věci v ceně přes 500 Kč, nebo že odnětí věcí jejich držitelce bylo provedeno jinak zločinně (§§ 173—175 tr. z.). Třeba podle zákona platného v době činu činila částka rozhodná pro kvalifikaci podle § 174 II a), c) tr. z. 50 K, dlužno vzhledem k zásadě vyslovené v čl. IX uvoz. zákona k trestnímu zákonu použití obžalovanému příznivějšího ustanovení § 1 zákona čís. 31/1929 Sb. z. a n.

Tento nedostatek zjištění činí pochybným podřadění skutku obžalovaného pod skutkovou podstatu podílnictví vůbec a zločinu podílnictví podle § 186 a) tr. z. zvláště. Rozsudek trpící touto vadností je stížen zmatky podle čís. 5 a 10 § 281 tr. ř. stížností uplatněnými.

Čís. 6116.

Zákon o ochraně cti ukládá soudu v § 9, odst. 1 imperativně, aby upustil od uložení trestu pro čin tam uvedený, učinil-li žalobce návrh a prohlášení ve smyslu § 9, odst. 1, čís. 1 téhož zákona.

Toto prohlášení nelze odvolati.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1938, Zm I 19/38.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského jako odvolacího soudu v L. ze dne 13. března 1937 a usnesení okresního soudu v Ch. ze dne 30. března 1937 takto právem:

Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v L. ze dne 13. března 1937, pokud jím byl obžalovanému A. za přestupek podle § 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., jímž byl uznán vinným, uložen trest peněžitý 50 Kč a pro případ nedobytnosti trest vězení v trvání 24 hodin, jakož i usnesením okresního soudu v Ch. z 30. března 1937, jímž bylo vysloveno, že se obžalovanému podmíněný odklad trestu nepovoluje, byl porušen zákon v ustanovení § 9, odst. 1, čís. 1 zák. o ochraně cti čís. 108/1933 Sb. z. a n. Zmíněný výrok a citované usnesení okresního soudu v Ch. se zrušují jako zmatečné a zrušený výrok o trestu nahrazuje se výrokem, že se podle § 9, odst. 1, čís. 1 zák. o ochr. cti upouští od uložení trestu.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Ch. z 22. ledna 1937 byl A. podle § 259, čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přestupek podle § 2 zákona

o ochraně cti čís. 108/1933 Sb. z. a n., jehož se prý dopustil tím, že v prosinci 1936 v Ch. před M. urazil soukromého žalobce K. výrokem citovaným v rozsudku, kterým jej mohl vydati v opovržení nebo jej snížit v obecném mínění.

Krajský jako odvolací soud v L. rozsudkem ze dne 13. března 1937 vyhověl odvolání soukromého žalobce podanému proti citovanému zprošťujícímu rozsudku, zrušil jej a uznal A. vinným přestupkem podle § 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že manželce soukromého žalobce v prosinci 1936 vyprávěl, že si její manžel, t. j. soukromý žalobce K. v kavárně sedl ke kurvě, a že když k této číšnici jde, je velmi přesný, do schůze však obvykle přijde pozdě, — čímž ublížil K. na cti, a odsoudil A. podle § 1 cit. zák. k peněžitému trestu 50 Kč, pro případ nedobytnosti do vězení na 24 hodiny. Rozhodnutí o podmíněném odkladu trestu bylo ponecháno prvnímu soudu.

Usnesením z 30. března 1937 vyslovil okresní soud v Ch., že se obžalovanému podmíněný odklad výkonu trestu nepovoluje. Odsouzení je pravoplatné, trest byl vykonán.

Výrokem o trestu a výroky s ním souvisícími byl porušen zákon v ustanovení § 9, odst. 1, čís. 1 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. ke škodě obžalovaného. Citované ustanovení ukládá soudu imperativně, aby od uložení trestu pro trestný čin uvedený v §§ 1, 2 nebo 4 zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n. upustil, jestliže se žalobce omezil toliko na návrh, aby obviněný byl uznán vinným, a výslovně prohlásil, že nežádá, aby byl také potrestán. Podle protokolu o hlavním přelíčení ze dne 21. ledna 1937 omezil zástupce soukromého žalobce žalobní návrh na uznání obžalovaného vinným a výslovně upustil od jeho potrestání. Podle § 19, čís. 3 cit. zák. nemůže býti prohlášení, že se žalobní návrh omezuje toliko na uznání obžalovaného vinným, odvoláno a nemohlo proto ani prohlášení soukromého žalobce, učiněné při hlavním přelíčení dne 21. ledna 1937, s účinkem býti odvoláno jeho prohlášením při odvolacím přelíčení dne 13. března 1937, že navrhuje odsouzení obžalovaného podle obžaloby, mínil-li tím soukromý žalobce původní znění obžaloby, obsahující též návrh na potrestání obžalovaného. Tím, že krajský soud jako odvolací soud v L. přes citované prohlášení soukromého žalobce učiněné při hlavním přelíčení dne 21. ledna 1937, uložil A. peněžitý trest, byl porušen zákon ke škodě obžalovaného a důsledkem toho byl porušen zákon též usnesením okresního soudu v Ch. ze dne 30. března 1937, jímž byl obžalovanému odepřen podmíněný odklad výkonu trestu.

Bylo proto podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 6117.

Ustanovenia § 3 zákona čís. 91/1934 Sb. z. a n. neplatia — hľadiac na predpis § 32 zák. čl. XXXVI:1908 — v pokračovaní proti obžalovanému, ktorý v dobe spáchania trestného činu nebol ešte dvacaťročný.

(Rozh. zo dňa 29. januára 1938, Zm IV 726/37.)